

In en uit The Golden Ear-Rings

The Golden Ear-Rings in 1966. V.l.n.r. Peter de Ronde, Jaap Eggermont, George Kooymans, Rinus Gerritsen en Frans Krassenburg

SPANIELSTAD, FOTOGRAFIEF

Rinus Gerritsen, bassist vanaf '61: "George Kooymans en ik woonden bij elkaar om de hoek bij het Zuiderpark. George begon al gitaar te spelen toen hij negen was. Mijn broer trok wel eens met hem op, alhoewel die veel ouder was. Dan ging hij met vrienden naar het strand en George was het bengeltje van de straat dat overal heen achter op de fiets mee werd genomen.

"George ging mijn broer leren gitaar spelen. Hij had een grote jazzgitaar van z'n vader gekregen. Zijn vader was nogal van: als je iets doet, dan doe je het goed. Toen George op judoles ging, moest hij blijven trainen tot z'n botten braken. George had jazzlickjes geleerd

Met de documentaire 'Don't Stop the Show', slotfilm op het Nederlands Film Festival, wordt de Golden Earring weer eens gevierd. Ooit waren The Golden Ear-Rings (met streepje) uit Den Haag de Nederlandse Beatles. Aan die mooie tijd gaat de film snel voorbij. Daarom: de jongens van het eerste uur aan het woord.

van een neef van hem. Maar mijn broer had totaal geen talent. Hij had zo'n stencilboekje uit de radiogids: leer jezelf gitaar spelen. Als hij naar zijn werk was, ging ik uit die boekjes zitten oefenen. Het ging mij veel sneller af. Hij had het na verloop van tijd wel gezien.

"Ik speelde rhythm-gitaar en George speelde solo. Dat was in die tijd de basis van een band. Freddie van der Hilst woonde bij mij schuin beneden, in hetzelfde portiek; die was zeer geïnteresseerd om te gaan drummen. Maar hij had geen drumstel. Dat werd dus trommeltjes sparen. Wij gingen elke zaterdag repeteren. Allemaal Shadows en aanhangende muziek. In die tijd speel-

den The Hunters het nummer Golden Earrings. Instrumentaal. Wat ooit door Marlene Dietrich werd gezongen. Dat speelden wij dan ook.

"We hadden een bassist die op een gewone gitaar bas speelde, Ben van Asperen. Hij speelde eigenlijk beter dan wij samen. Het was een onwijs eigenwijze gozer, met een grote bril op. Echt zo'n verwend jongetje. Bennie kreeg alles. Dus wij zeiden: 'Ben, als jij nu een basgitaar gaat kopen, dan zijn we helemaal gesteld.' Ging hij met z'n moeder en z'n vader een basgitaar kopen. Bennie komt terug met zo'n hoes, maakt hem trots open en we zien tot onze verbijstering dat hij er zes snaren op heeft zitten. Het was een sologitaar met drie elementen erop. Dus wij zeiden: 'Wat krijgen we nou man? Je zou toch een basgitaar kopen?' 'Ja, maar mijn moeder vond dat zonde, want dan kon ik nooit meer gewoon gitaar spelen.' Toen zijn we zo kwaad geworden dat we zeiden: 'Donder maar op met die fuck-gitaar.' En ben ik dan maar bas gaan spelen.

"Ben van Asperen begon een band die de Jetblacks heette. Of de Blackjets. Frans Krassenburg was de zanger. Daar ben ik toen een weekend ingevallen. Die jongens hadden goede spullen. Daarom deed ik het eigenlijk. Want het was niet onze muziek. Wij waren toen al aan het omturnen naar The Beatles toe. Frans kwam langslopen van de markt met z'n vriendin toen wij aan het repeteren waren. Hij was ondertussen uit zijn band gegaan, want zijn vriendin vond dat niks, in die bars tot vier uur 's nachts. Het was in die clubs een beetje een onderwereld-achtige, hoerige scene. Zij ging daar alleen maar zitten om haar vriend te bewaken. Want hij was echt een charmeur. Ze had zo'n hoge *beehive* op d'r hoofd en met zo'n kort rokje en van die naaldhakken. Als hij niet zong, moest hij naast haar gaan zitten.

"We traden toen nog niet op, we repeteerden alleen maar. We hadden Peter de Ronde intussen als gitarist erbij. Wij waren al die hele zomer bezig aan het strand. Je had de bullen en de kikkers. Wij waren kikkers. Die hadden lange haren. De bullen waren de kuiven. De kikkers waren heel erg in de minderheid. We zaten op het strand bij Kijkduin en dan moest je bij het politiehuisje zitten, anders werd je uitgeroeid. We waren met een man of veertig, zestig. Met heel veel leuke meisjes erbij. Dat zette ook kwaad bloed.

"Frans mocht van zijn vriendin wel met ons repeteren, maar niet optreden. Maar we kregen natuurlijk wel aanbiedingen. Grote rel. Uiteindelijk gaf ze toestemming, als hij maar gelijk uitbetaald kreeg. Ik geloof dat we zes tientjes verdienden met z'n allen. Hij kreeg dan z'n tientje en van de rest werden de kosten betaald.

"We hebben het nu over '63. Wij waren de voormannen van het beat-gebeuren en dat ging als een *hurricane* over Den Haag heen. Toen ontmoetten we Jaap Eggermont ook. Peter, George en ik waren de drie mannen die altijd op het strand aan het rouwdouwen waren. Peter was een vrij sobere gitarist, maar heel populair bij de vrouwtjes. Hij stond altijd voor aan het podium met z'n blauwe ogen en z'n blonde haar. De Brian Jones van de Earrings was dat. George en ik waren meer de muzikanten. Wij schreven ook de nummers. Frans was eigenlijk de vreemde eend in de bijt. Hoe meer wij omturnden, hoe gekker Frans eruitzag. Hij moest ook nog in dienst, ging zijn haar eraf. Dat was voor ons een ramp. Wij waren zo met het image bezig. Afzetten tegen de maatschappij. Hij had een baantje, zat in dienst en die vrouw van hem zag er helemaal verkeerd uit.

"Er werd niet over gepraat. Dat is een gevoelskwestie. Hij was ook vrij naïef in dat soort dingen. Al die vrienden om ons heen zaten ook; wat is dat voor mens? Hij had dat niet in de gaten. Al die vrouwtjes hadden toen hun haar hangen, spijkerbroekjes, T-shirtjes. Zat dat mens van hem met kantjes en dingen, van een heel andere wereld. Dat moet hij toch gezien hebben. Maar hij kon haar niet omturnen. Hij was strontverliefd op haar, zat helemaal onder de plak. We wilden onze zanger ook niet kwijt gelijk. Wat moest je? We lieten het maar zo.

"George en ik deden alles samen. We gingen samen frietje eten, hij kreeg verkering met mijn zus, hij bij ons in de familie, ik bij hem, samen op de brommer naar het strand, we lieten samen ons haar groeien, we gingen naar dezelfde zaak om broeken te kopen. We waren gewoon broertjes.

"Na *That Day*, onze tweede single, een nummer-twee-hit, gingen we veel optreden, ook buiten de stad. Je had toen van die avonden met Veronica, met een zekere Dick Dubois, die ook het schnabelcircuit uitnodigde: Willeke Alberti, Trea Dobbs, de Mounties. De ▶

► mensen kwamen allemaal voor de Earrings en begonnen te fluiten naar die andere acts. Ik weet nog goed in Breda, de Graanbeurs, alles afgebroken. Daarna mochten wij niet meer op die Veronica-avonden spelen.

"Toen ook is de klad erin gekomen met Peter. Hij begon zich meer met de vrouwtjes bezig te houden dan met de muziek. Op het podium was hij heel erg aanwezig, maar we hadden zijn gitaar meestal uitgedraaid. Ook drank. Afspra-

ken niet nakomen. Wij dronken helemaal niet.

"Uit Engeland kwam veel progressievere muziek door. Jimi Hendrix, The Cream. Wij hadden daar wel oor voor. Stonden we ineens een nummer van Hendrix te spelen, moest Frans dat zingen. Nou ja, dan ging George dat maar zingen en Frans op een tamboerijntje spelen. Ik schreef voor Frans zoetere dingen. George is veel ongeduldiger met mensen. Die zet in en dan moeten ze maar inhaken. Ik kan met George lezen en schrijven. Maar Frans moest woord voor woord worden ingefluisterd wat hij moest zingen. Live werd het steeds moeilijker. Op het laatst stond hij meer met een tamboerijn in zijn hand dan dat hij zong. Soms ging hij maar het podium af. Ja, dan ga je nadenken.

"Onze manager Freddie Haayen kwam met het voorstel van Barry Hay. Die zong bij The Haigs. Je voelde gelijk dat je daar contact mee had. Toen hebben we het na een optreden Frans verteld. Daarna begon gelijk al onze sound te veranderen. Barry kwam aanzetten met platen van Family en Traffic. Alle-

maal dingen die wij ook te gek vonden. Het werd meer een rockband. Langere nummers, solo's.

"En toen kreeg je die trip naar Amerika. Drie maanden als nomaden door het land gezworven. De zomer van '69. In het clubcircuit. Daarna kwamen we helemaal omgeturnd thuis.

"Die tour was ontzettend belangrijk voor ons. Nu wisten we wat we wilden. Geen bar-bandje meer. En we waren ontzettend naar elkaar toe gegroeid. Op die tour schreven we *Back Home*. Met dat nummer heetten we Golden Earring. Door die s eraf te halen gaf je aan dat je een unit was geworden."

Rinus Gerritsen: 'Frans was eigenlijk de vreemde eend in de bijt. Hij moest ook nog in dienst, ging zijn haar eraf. Dat was voor ons een ramp. We waren zo met het image bezig.'

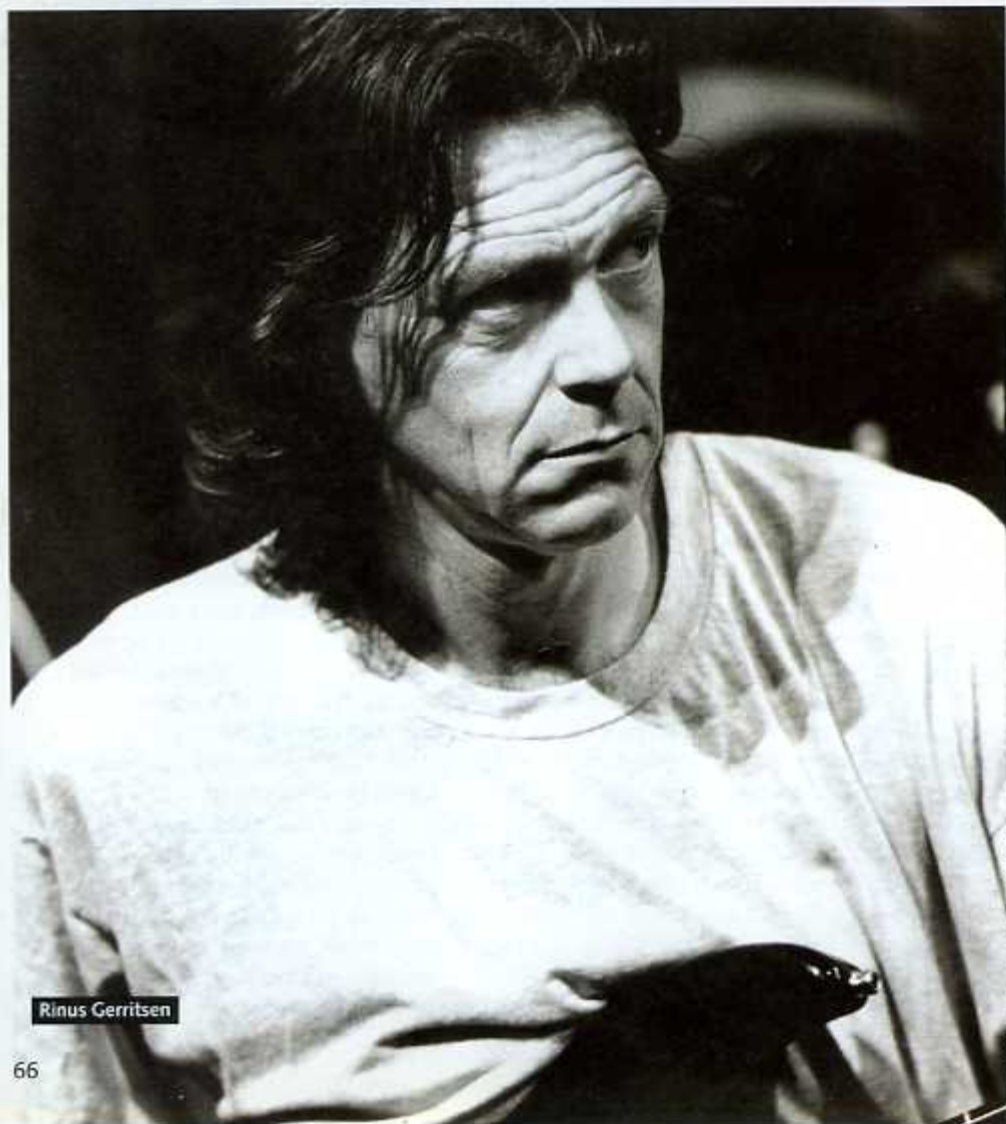
Frans Krassenburg, zanger van '63 tot en met '67:

"In '58 ben ik begonnen met een schoolbandje. Ik weet niet eens meer hoe dat heette. Daarna kwam ik in een bandje dat een beetje naam begon te krijgen: The Sharks. Rinus is toen een weekend bij me ingevallen. Later kwam ik bij de Earrings. Er waren in die tijd in Den Haag bandjes die ik toen kwalitatief beter vond. Schreven ook eigen nummers. Maar het werden geen hits. Hans Vermeulen van Sandy Coast, dat is toch een begaafd iemand. Heeft heel goede nummers geschreven. We sprongen er toch op de een of andere manier tussenuit. Wij waren de eerste Nederlandse beatgroep die een toptien-hit had.

"Ik kan me nog herinneren dat *Please Go* voor het eerst in de hitparade kwam. Nou, dan weet je niet wat je overkomt. Je hoorde jezelf op de radio! Dat was echt te gek. En zeker toen het doorschoot naar nummer 10. Heel veel interviews, fotoreportages. Muziekexpress, Popfoto. Welk meisje je leuk vond? Wat je favoriete eten was? Andijvie, zei ik. Nog steeds hoor, trouwens.

"Wij waren helemaal geen stoere band. We waren in feite allemaal heel aardige jongens. We kwamen ook helemaal niet uit zo'n soort milieu dat we ons wilden afzetten. We hadden een middelbare school doorlopen. Drank was een taboe. Ik was de enige die rookte. Maar ik mocht niet in de auto roken. We kwamen ook altijd zo gedisciplineerd op. Gewoon netjes, achter elkaar het podium op, hup, staan, spelen!

"Ik kan goed zingen, maar ik was geen uitbundig bühnebeest. Ik begreep dat ook helemaal niet: waarom gilende meiden in natte broekjes voor je stonden. Ik dacht altijd dat ik voor gek

Rinus Gerritsen

